HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a noua)

18 iulie 2013 *

„Agricultură — Regimul licențelor de import — Regulamentul (CE) nr. 1291/2000 — Articolul 35 alineatul (4) litera (c) — Garanții constituite cu ocazia cererii de emitere a licențelor — Licență de import — Depunere cu întârziere a dovezii utilizării acesteia — Sancțiune — Calculul sumei reținute — Regulamentul (CE) nr. 958/2003 — Contingente tarifare”

În cauza C-211/12,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Corte d’appello di Roma (Italia), prin decizia din 26 martie 2012, primită de Curte la 3 mai 2012, în procedura

Martini SpA

împotriva

Ministero delle Attività produttive,

CURTEA (Camera a noua),

compusă din domnul J. Malenovský, președinte de cameră, domnul U. Lõhmus (raportor) și doamna A. Prechal, judecători,

avocat general: domnul N. Wahl,

grefier: doamna A. Impellizzeri, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 21 martie 2013,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Martini SpA, de F. Capelli și de M. Valcada, avvocati;

— pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistat de F. Varrone, avvocato dello Stato;

— pentru guvernul elen, de X.-A. Basakou, în calitate de agent;

— pentru Comisia Europeană, de P. Rossi și de B.-R. Killmann, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

* Limba de procedură: italiana.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 35 din Regulamentul (CE) nr. 1291/2000 al Comisiei din 9 iunie 2000 de stabilire a normelor comune de aplicare a regimului de licențe de import și export și de certificate de fixare în avans pentru produsele agricole (JO L 152, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 32, p. 210), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 325/2003 al Comisiei din 20 februarie 2003 (JO L 47, p. 21, Ediție specială, 03/vol. 46, p. 164, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1291/2000").

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Martini SpA (denumită în continuare „Martini"), pe de o parte, și Ministero delle Attività produttive (denumit în continuare „Ministero"), pe de altă parte, având ca obiect valoarea sancțiunii aplicate pentru depunerea cu întârziere a dovezii utilizării unei licențe de import.

Cadrul juridic

Regulamentul nr. 1291/2000

3 Regulamentul nr. 1291/2000 a fost abrogat și înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 376/2008 al Comisiei din 23 aprilie 2008 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de licențe de import și export și de certificate de fixare în avans pentru produsele agricole (JO L 114, p. 3). Cu toate acestea, având în vedere data la care s-au petrecut faptele din litigiul principal, acesta continuă să fie guvernat de Regulamentul nr. 1291/2000, ale cărui considerente (10) și (12) prevăd:

„(10) Regulamentele Comunității care au introdus [licențele de import și de export și certificatele de fixare în avans pentru produsele agricole] prevăd că acestea trebuie întocmite sub rezerva constituirii unei garanții pentru a avea siguranța că angajamentul de a importa sau de a exporta se va realiza în perioada de valabilitate a acestora. Este necesar să se definească momentul îndeplinirii angajamentului de a exporta sau de a importa.

[...]

(12) Licențele la import se folosesc uneori pentru a gestiona sistemele de import cantitative. Acest lucru este posibil numai atunci când se poate lua cunoștință într-o perioadă relativ scurtă de importurile efectuate în temeiul licențelor eliberate. În astfel de cazuri, prezentarea dovezii că licențele au fost utilizate nu este solicitată doar în vederea unei bune gestionări, ci devine esențială pentru gestionarea sistemelor cantitative. Dovada respectivă se furnizează prin prezentarea exemplarului 1 al licenței și, atunci când este cazul, a extraselor din aceasta. Dovada se poate furniza într-o perioadă relativ scurtă. Prin urmare, trebuie stabilit un termen limită pentru cazurile în care normele comunitare privind licențele utilizate la gestionarea sistemelor cantitative fac trimitere la acest aspect."

4 Articolul 35 din regulamentul menționat cuprinde normele care reglementează modalitățile de eliberare a garanțiilor și desemnează în special condițiile și proporțiile în care garanția trebuie reținută. Alineatul (2) al acestuia prevede:

„Sub rezerva aplicării articolelor 40, 41 sau 49, în cazul în care obligația de import sau de export nu a fost îndeplinită, garanția se reține în valoare egală cu diferența dintre:

(a) 95 % din cantitatea indicată în licență sau certificat și

(b) cantitatea efectiv importată sau exportată.

În cazul în care licența este eliberată pe baza numărului de capete, rezultatul calculului pentru 95 % menționat mai sus se rotunjește la următorul număr întreg mai mic de capete.

Totuși, atunci când s-a importat sau exportat o cantitate sub 5 % din cea indicată în licență sau în certificat, garanția se reține integral.

[...]"

5 Alineatul (4) al acestui articol 35, care privește între altele consecințele unei întârzieri în prezentarea dovezii utilizării licenței sau certificatului, avea următorul cuprins:

„(4)

(a) Dovada menționată în articolul 33 alineatul (1) literele (a) și (b) trebuie prezentată în termen de două luni de la expirarea licenței sau a certificatului, cu excepția cazurilor de forță majoră,

[...]

(b) Valoarea reținută în raport cu cantitățile pentru care nu s-a prezentat o dovadă privind licența de export cu fixare în avans a restituirii în termenul stabilit la litera (a) prima liniuță se reduce [cu diferite procente în funcție de întârzierea cu care s-a prezentat dovada, calculată pe luni de la data expirării licenței];

(c) În alte cazuri decât cele de la litera (b), valoarea care se reține în raport cu cantitățile pentru care nu s-a prezentat o dovadă în termenul stabilit la litera (a) și cel târziu în a 24-a lună de după data expirării licenței sau a certificatului este de 15 % din valoarea care s-ar reține în întregime dacă produsele n-ar fi importate sau exportate; atunci când, pentru un anumit produs, există licențe sau certificate cu niveluri diferite de garanție, cea mai mică rată aplicabilă importurilor sau exporturilor este cea utilizată la calculul valorii reținute.

[...]"

Regulamentul (CE) nr. 1162/95

6 Potrivit articolului 10 din Regulamentul (CE) nr. 1162/95 al Comisiei din 23 mai 1995 de stabilire a modalităților speciale de aplicare a sistemului licențelor de import și export pentru cereale și orez (JO L 117, p. 2), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2333/2002 al Comisiei din 23 decembrie 2002 (JO L 349, p. 24, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1162/95"):

„Valoarea garanției referitoare la licența pentru produsele prevăzute la articolul 1 din Regulamentul (CEE) nr. 1766/92 [al Consiliului din 30 iunie 1992 privind organizarea comună a piețelor în sectorul cerealelor (JO L 181, p. 21)] este:

(a) de 1 euro pe tonă, în cazul licenței de import pentru care dispozițiile articolului 10 alineatul (4) a patra liniuță din Regulamentul (CEE) nr. 1766/92 nu se aplică [...]"

Regulamentul (CE) nr. 958/2003

7 Regulamentul (CE) nr. 958/2003 al Comisiei din 3 iunie 2003 de stabilire a normelor de aplicare a Deciziei 2003/286/CE a Consiliului în ceea ce privește concesiile sub formă de contingente tarifare comunitare pentru anumite produse cerealiere provenind din Republica Bulgaria și de modificare a

Regulamentului (CE) nr. 2809/2000 (JO L 136, p. 3) a fost abrogat prin Regulamentul (CE) nr. 1996/2006 al Comisiei din 22 decembrie 2006 de adaptare a mai multor regulamente referitoare la piața cerealelor și a orezului în vederea aderării Bulgariei și a României la Uniunea Europeană (JO L 398, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 81, p. 114). Având în vedere data situației de fapt din litigiul principal, este însă aplicabil Regulamentul nr. 958/2003.

8 Considerentul (6) al Regulamentului nr. 958/2003 prevede:

„Pentru a permite buna gestionare a contingentelor, este necesar ca garanția privind licențele de import să se fixeze la un nivel relativ ridicat, prin derogare de la articolul 10 din [Regulamentul nr. 1162/95]”.

9 Articolul 1 alineatul (2) din acest regulament prevede:

„Importurile de porumb [...] provenite din Republica Bulgaria și care beneficiază de taxa de import zero în cazul importului în cadrul contingentului tarifar [...] fac obiectul unei licențe de import emise în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament.”

10 Potrivit articolului 1a din regulamentul menționat:

„Un comerciant poate depune o singură cerere de licență de import în perioada vizată [...] Atunci când un comerciant prezintă mai mult de o cerere, toate cererile acestuia sunt respinse, iar garanțiile constituite la depunerea cererilor sunt executate în profitul statului membru respectiv.”

11 Articolul 8 din același regulament prevede că „garanția pentru licențele de import prevăzute de prezentul regulament este de treizeci de euro pe tonă”.

Cauza principală și întrebările preliminare

12 Martini era titulara unei licențe emise de autoritatea competentă italiană la 15 septembrie 2003 pentru importul din Bulgaria a 7 000 de tone de porumb cu taxa zero. În conformitate cu articolul 8 din Regulamentul nr. 958/2003, societatea a constituit o garanție de 30 de euro pe tonă, în temeiul obligațiilor sale de import.

13 În afară de respectivele obligații, a căror îndeplinire nu se contestă, Martini avea obligația să prezinte dovada utilizării licenței în termen de două luni de la data expirării validității acesteia, în vederea eliberării garanției în cauză. La 17 februarie 2004, Ministero a adoptat un decret prin care se reținea suma de 31 500 de euro, care corespunde proporției de 15 % din garanție, întrucât această societate nu respectase termenul acordat.

14 La 20 februarie 2004, Martini a introdus o acțiune împotriva acestui decret, contestând utilizarea valorii garanției efectiv constituite pentru importul în cauză drept parametru pentru calculul valorii care trebuia reținută. A considerat că, în temeiul articolului 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000, suma care trebuia reținută pentru prezentarea cu întârziere a dovezii utilizării licenței de import nu trebuia calculată pe baza ratei garanției de 30 de euro pe tona de produs importat, plătită în prezenta cauză, ci pe baza ratei garanției de 1 euro pe tonă, aplicată în general licențelor pentru operațiunile de import de porumb provenite din țări terțe în temeiul articolului 10 din Regulamentul nr. 1162/95.

15 La 8 martie 2004, Ministero a confirmat decretul menționat. În urma unei propuneri din partea Martini, acesta a solicitat totuși Direcției Generale Agricultură din cadrul Comisiei Europene un aviz cu privire la interpretarea articolului 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000. Rezultă din răspunsul Comisiei din 20 aprilie 2004 că aplicarea ultimei părți din această dispoziție nu

este posibilă decât în prezența unei a doua licențe de import, care stabilește rate diferite ale garanției, utilizabile pentru importul produsului în cauză în aceleași condiții. În urma acestui răspuns, Ministero a confirmat decretul prin care stabilea reținerea garanției.

16 Prin scrisoarea din 21 mai 2004, Martini a informat Ministero că se încadra în sfera condițiilor de aplicare a derogării prevăzute la articolul 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000, dat fiind că era de asemenea titulara unei licențe de import, emisă pentru aceeași perioadă și pentru același tip de produs provenit dintr-o țară terță, alta decât Bulgaria, care stabilea o garanție de 1 euro pe tonă. În consecință, Martini a adresat din nou către Ministero cererea de a calcula suma care trebuie reținută în temeiul ratei normale a garanției aplicate pe piața relevantă.

17 Ministero a considerat însă că această licență nu îndeplinea condițiile de aplicare a derogării întrucât nu fusese emisă în temeiul Regulamentului nr. 958/2003 și nu privea importurile de porumb provenite din Bulgaria. În consecință, la 22 iunie 2004, Ministero și-a confirmat încă o dată decretul.

18 Întrucât acțiunea introdusă de Martini la Tribunale di Roma împotriva decretului respectiv a fost respinsă printr-o hotărâre din 14 ianuarie 2008, această societate a declarat apel împotriva acestei decizii la Corte d'appello di Roma. Aceasta a considerat că normele în cauză pot primi mai multe interpretări.

19 În aceste condiții, Corte d'appello di Roma a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 35 din [Regulamentul nr. 1291/2000] trebuie interpretat în sensul că sancțiunea pe care o prevede, care constă în reținerea în întregime a garanției impuse agenților economici comunitari care au obținut o licență de import sau de export pentru un produs vizat de organizarea comună a pieței cerealelor, are drept obiectiv esențial descurajarea nerespectării de către acești agenți economici a unei obligații principale (cum ar fi importul sau exportul efectiv al cerealelor menționate în respectiva licență) pe care sunt ținuți să o respecte în ceea ce privește operațiunea pentru care au obținut emiterea licenței în cauză și pentru care au constituit garanția aferentă?

2) Dispozițiile prevăzute la articolul 35 alineatul (4) din [Regulamentul nr. 1291/2000], în partea în care stabilesc termenele și modalitățile de eliberare a garanției constituite cu ocazia emiterii unei licențe de import, trebuie interpretate în sensul că, în cazul nerespectării unei obligații secundare, care constă în special în prezentarea cu întârziere a dovezii privind efectuarea corectă a unui import (și, în consecință, formularea cu întârziere a cererii de eliberare a garanției constituite), cuantumul sancțiunii care se va aplica trebuie stabilit indiferent de valoarea garanției specifice a cărei reținere în întregime ar trebui să se dispună în cazul nerespectării unei obligații principale referitoare la aceeași operațiune de import și în special în raport cu valoarea normală a garanției aplicabile pentru majoritatea importurilor de produse de același fel efectuate în perioada de referință?"

3) Articolul 35 alineatul (4) litera (c) din [Regulamentul nr. 1291/2000], în partea în care prevede că, «atunci când, pentru un anumit produs, există licențe sau certificate cu niveluri diferite de garanție, cea mai mică rată aplicabilă importurilor sau exporturilor este cea utilizată la calculul valorii reținute […]», trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care un import de cereale a fost efectuat în mod corect de către un agent economic comunitar, nerespectarea termenului prevăzut pentru prezentarea dovezii că produsul a fost importat efectiv în Comunitatea Europeană trebuie supusă unei sancțiuni al cărei cuantum trebuie calculat în raport cu cea mai mică rată a garanției în vigoare în perioada în care a fost importat produsul, indiferent de condițiile specifice privind taxele care trebuie plătite (astfel cum susține [...] Martini) sau numai în aceste condiții specifice (astfel cum susține statul italian)?"

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

20 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 35 din Regulamentul nr. 1291/2000 trebuie interpretat în sensul că obiectivul garanției vizate prin această dispoziție este de a asigura obligația de import.

21 În această privință, este necesar să se arate că, potrivit considerentului (10) din Regulamentul nr. 1291/2000, unul dintre obiectivele unei astfel de garanții este de a se asigura că angajamentul de a importa produsele vizate se va realiza în perioada de valabilitate a licenței de import.

22 Totuși, astfel cum reiese chiar din textul articolului 35 alineatul (4) din regulamentul respectiv, prin garanția respectivă se urmărește de asemenea să se asigure că dovada utilizării licenței este prezentată într-un anumit termen. Astfel, după cum se confirmă în considerentul (12) al aceluiași regulament, licențele la import se folosesc uneori pentru a gestiona sistemele de import cantitative, ceea ce necesită cunoașterea importurilor realizate pe baza licențelor emise în termene relativ scurte. Prin urmare, garanția vizată la articolul 35 din Regulamentul nr. 1291/2000 contribuie și la îndeplinirea obiectivului de gestionare a sistemelor de import cantitative.

23 În consecință, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 35 din Regulamentul nr. 1291/2000 trebuie interpretat în sensul că obiectivul garanției vizate prin această dispoziție este de a asigura nu numai executarea obligației de import, ci și prezentarea într-un anumit termen a dovezii utilizării licenței sau a certificatului.

Cu privire la a doua și la a treia întrebare

24 Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000 trebuie interpretat în sensul că, în cazul prezentării cu întârziere a dovezii executării corecte a unui import, suma care trebuie reținută în temeiul cantităților pentru care nu s-a prezentat dovada în termenul fixat la litera (a) a aceluiași paragraf trebuie calculată pe baza unei rate a garanției care a fost aplicată efectiv cu ocazia cererii de emitere a certificatului sau a certificatelor privind acest import. În scopul unei astfel de interpretări, instanța de trimitere ridică problema incidenței eventuale a împrejurării că garanția a fost constituită pe baza unei rate superioare celei aplicabile celorlalte importuri din același tip de produs precum produsul importat, dat fiind că acesta a fost scutit de la plata taxelor la import.

25 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că modul de redactare a articolului 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000 arată clar că sancțiunea pentru prezentarea cu întârziere a dovezii executării corecte a unui import este, în general, egală cu 15 % din valoarea garanției constituite care ar fi fost reținută definitiv dacă produsele nu ar fi fost importate. De aici rezultă că, în principiu, se impune să se calculeze această sancțiune pe baza ratei de garanție aplicate efectiv cu ocazia cererii de emitere a licenței de import privind importul a cărui dovadă a executării nu a fost prezentată în termenul acordat.

26 Totuși, trebuie amintit că articolul 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000 prevede de asemenea în ultima parte că, atunci când, pentru un anumit produs, există licențe sau certificate cu niveluri diferite de garanție, cea mai mică rată aplicabilă importurilor sau exporturilor ar fi cea utilizată la calculul valorii reținute.

27 Or, este necesar ca licențele respective să fie aplicabile simultan aceleiași cantități importate. Astfel, cuprinsul ultimei părți a articolului 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000, în special formularea „cea mai mică rată aplicabilă importurilor”, exclude posibilitatea ca o rată a garanției care nu este aplicabilă concret importului în cauză (respectiv utilizată în scopul unei licențe care acoperă efectiv cantitățile importate) să fie luată în considerare în vederea calculării sancțiunii prevăzute în această dispoziție independent de faptul că o rată a garanției ar putea fi considerată drept o „rată normală” pentru tipul de produs vizat.

28 O astfel de interpretare este confirmată, de altfel, de împrejurarea că, astfel cum a arătat Comisia, norma specială prevăzută în ultima parte a articolului 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000 se explică prin caracterul interschimbabil al cantităților importate și prin dificultatea de a stabili un raport mai curând între o anumită licență și o cantitate decât alta. Or, fără această normă specială, o autoritate competentă ar risca să sancționeze o întârziere prin aplicarea ratei celei mai mari în loc de a aplica rata cea mai mică în ceea ce privește cantitățile cărora le sunt aplicabile licențele care prevăd rate diferite ale garanției.

29 În consecință, norma specială menționată își găsește aplicarea numai atunci când importatorul invocă simultan în fața autorității competente mai multe licențe care prevăd rate diferite ale garanției pentru ansamblul unei operațiuni privind același produs cu aceeași origine.

30 În aceste împrejurări, trebuie să se considere că mai multe licențe care prevăd rate diferite ale garanției sunt aplicabile în cazul importului unui produs specific, în sensul ultimei părți a articolului 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000, în cazul în care importatorul invocă simultan în fața autorității competente mai multe licențe care prevăd rate diferite ale garanției pentru ansamblul unei operațiuni privind același produs cu aceeași origine, iar autoritatea competentă este concret în măsură să aplice aceste rate diferite în cazul unei cantități importate.

31 În ceea ce privește litigiul principal, trebuie să se observe că nu reiese din dosarul prezentat Curții că Martini ar fi prezentat mai multe licențe care prevedeau rate diferite ale garanției pentru importul de porumb provenit din Bulgaria, ceea ce revine instanței de trimitere să verifice. Dacă se dovedește că această situație se regăsește în cauză, norma specială vizată în ultima parte a articolului 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000 nu se aplică în împrejurările din litigiul principal.

32 În schimb, presupunând chiar că această normă specială se aplică în împrejurările din litigiul principal, dat fiind că instanța de trimitere constată că Martini a prezentat efectiv mai multe licențe care prevedeau rate ale garanției diferite pentru importul de porumb în discuție în litigiul principal, este necesar să se arate că formularea „cea mai mică rată aplicabilă importurilor”, în sensul ultimei părți a articolului 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000, ținând seama de caracterul ei general, vizează de asemenea o situație în care rata de garanție aplicată cu ocazia emiterii unei licențe cu taxă integrală este inferioară celei aplicabile cu ocazia emiterii unei licențe cu taxă zero în cadrul unui sistem preferențial, precum este cel creat prin Regulamentul nr. 958/2003.

33 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se răspundă la a doua și la a treia întrebare că articolul 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000 trebuie interpretat în sensul că, în cazul unei prezentări cu întârziere a dovezii executării corecte a unui import, suma care trebuie reținută în temeiul cantităților pentru care dovada nu a fost prezentată în termenul stabilit la articolul 35 alineatul (4) litera (a) din acest regulament trebuie calculată pe baza unei rate a garanției care a fost aplicată efectiv cu ocazia cererii de emitere a licenței sau a licențelor privind acest import. În scopul acestei interpretări, este lipsit de relevanță că garanția a fost constituită pe baza unei rate superioare celei aplicabile celorlalte importuri ale aceluiași tip de produs precum produsul importat, dat fiind că acesta din urmă a fost scutit de la plata taxelor de import.

Cu privire la cheltuielile de judecată

34 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a noua) declară:

1) **Articolul 35 din Regulamentul (CE) nr. 1291/2000 al Comisiei din 9 iunie 2000 de stabilire a normelor comune de aplicare a regimului de licențe de import și export și de certificate de fixare în avans pentru produsele agricole, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 325/2003 al Comisiei din 20 februarie 2003, trebuie interpretat în sensul că obiectivul garanției vizate prin această dispoziție este de a asigura nu numai executarea obligației de import, ci și prezentarea într-un anumit termen a dovezii utilizării licenței sau a certificatului.**

2) **Articolul 35 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 1291/2000, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 325/2003, trebuie interpretat în sensul că, în cazul unei prezentări cu întârziere a dovezii executării corecte a unui import, suma care trebuie reținută în temeiul cantităților pentru care dovada nu a fost prezentată în termenul stabilit la articolul 35 alineatul (4) litera (a) din acest regulament trebuie calculată pe baza unei rate a garanției care a fost aplicată efectiv cu ocazia cererii de emitere a licenței sau a licențelor privind acest import. În scopul acestei interpretări, este lipsit de relevanță că garanția a fost constituită pe baza unei rate superioare celei aplicabile celorlalte importuri ale aceluiași tip de produs precum produsul importat, dat fiind că acesta din urmă a fost scutit de la plata taxelor de import.**

Semnături